

Το περιοδικό antifa εκδίδεται κάθε δύο μήνες και ασχολείται με το ρατσισμό και το φασισμό στην Ελλάδα και διεθνώς.

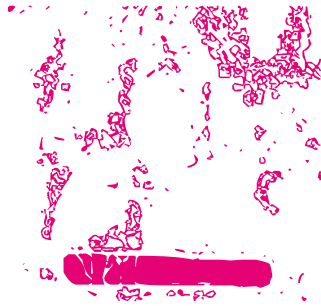
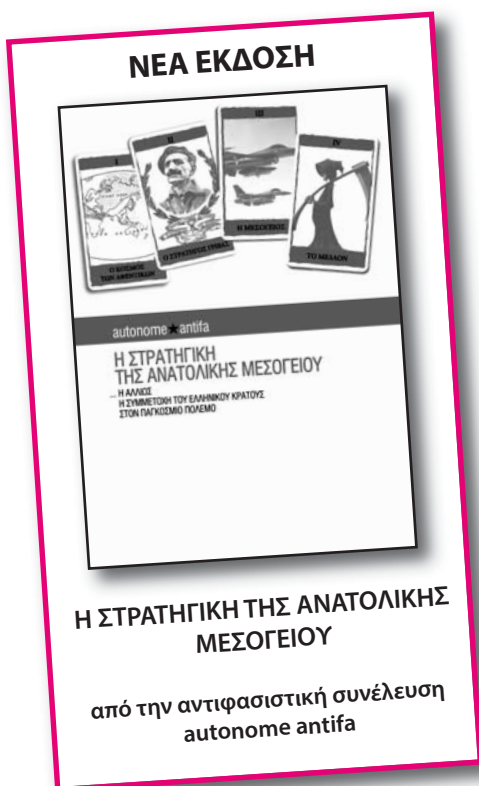
Την αποκλειστική ευθύνη του περιοδικού την έχει η συντακτική του ομάδα (η οποία συμμετέχει ως τέτοια στις εκδόσεις antifa scripta). Αυτό σημαίνει πως για ό,τι γράφεται ή παραλείπεται να γραφτεί αποκλειστικά υπεύθυνη είναι αυτή και μόνο αυτή.

Πέρα από την ανάλυση και την αντιπληροφόρηση το περιοδικό antifa υποστηρίζει ενεργά το αντιφασιστικό κίνημα. Έτσι η συντακτική του ομάδα συμμετέχει στην αντιφασιστική συνέλευση autonome antifa.

Αν με κάποιο τρόπο αυτά που διαβάζετε εδώ σας φαίνονται ενδιαφέροντα, η ηλεκτρονική μας θυρίδα σας περιμένει: antifascripta@yahoo.com

Οκτώβρης 2015

Η ταξική γοητεία του «πρόσφυγα»

Όπως ήταν αναμενόμενο λόγω θέσης, μέσα στο καλοκαίρι που μας πέρασε, οι σύντροφοι και συντρόφισσες της ομάδας «Μουσαφεράτ» από τη Λέσβο είχαν πολλές δυσάρεστες, αλλά διδακτικές εμπειρίες. Μέσα στα κείμενα και τις ιδέες που τους προέκυψαν ήταν και ένα με τίτλο «Περί Μεταναστών και Πρόσφυγων». Εκεί οι Μουσαφεράτ επισημαίνουν -απολύτως ορθά κατά τη γνώμη μας- ότι η διάκριση μεταξύ «μετανάστη» και «πρόσφυγα» είναι στην πραγματικότητα μια διαδικασία διαχωρισμού σε «καλούς» και «κακούς» και αποκλεισμού των «κακών». Και συνεχίζουν υποστηρίζοντας ότι τέτοιοι διαχωρισμοί δεν ταιριάζουν στο ανταγωνιστικό κίνημα. Πράγματι. Κι εμείς αυτό ακριβώς νομίζουμε και χαιρόμαστε που κάποιοι το θέτει δημοσίως. Από την άλλη όμως, ένα ερώτημα μένει να πλανάται αναπάντητο: επιτέλους γιατί το ανταγωνιστικό κίνημα είναι τόσο επιρρεπές σε ιδέες και πράξεις που δεν του ταιριάζουν;

Αναμφισβήτητα, η γοητεία που ασκεί η έννοια του «πρόσφυγα» σε συγκεκριμένα κομμάτια της ελληνικής νεολαίας και κοινωνίας έχει ταξική υφή. Μην μπερδευτούμε εδώ - δεν εννοούμε ότι η γοητεία του «πρόσφυγα» προέρχεται από κάποιου είδους επιθυμία ταξικής αλληλεγγύης. Το ακριβώς αντίθετο. Η γοητεία του «πρόσφυγα» είναι ακριβώς ότι *εξαφανίζει από το πεδίο οποιαδήποτε ιδέα ταξικής αλληλεγγύης*.

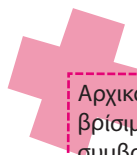
Παράξενο κι αυτό ομολογουμένως. Πόσες φορές η γλώσσα αποδεικνύεται κόμπος άλυτος, κόμπος πολιτικός και ταξικός, ε; Χρειάζεται εδώ να κάνουμε άλλο ένα βήμα πίσω, σε μια άλλη παρεξηγημένη λέξη: αλληλεγγύη. Το λοιπόν, η λέξη «αλληλεγγύη» θα μας άρесе ιδιαίτερος αν δεν είχε φάει τόσο ύπουλο ξεχειλίσμα. Στην κυριολεξία της, «αλληλεγγύη» σημαίνει *οι όμοιοι να υποστηρίζουν ο ένας τον άλλον, ή καλύτερα, να αναγνωρίζουν την κοινότητά τους και να εκφράζουν αυτή την αναγνώριση μέσω αλληλοϋποστήριξης*. Αλληλεγγύη δείχνουν οι μαθητές στο σχολείο όταν αρνούνται να υποδείξουν εκείνον που έκανε τη μαλακία. Αλληλεγγύη δείχνουν οι χουλιγκάνοι στο γήπεδο όταν φτιάχνουν ανθρώπινο τείχος για να μη μαζέψουν οι μπάτσοι αυτόν που έχουν βάλει στο μάτι. Αλληλεγγύη τα παλιά τα χρόνια έδειχναν οι εργάτες που δούλευαν προς τους απολυμένους και τους απεργούς από άλλες εταιρείες και κλάδους.

Η αλληλεγγύη με αυτή την έννοια, ήταν και είναι εξόχως ανησυχητική για κάθε εξουσία. Όχι βέβαια λόγω της ούτως ή άλλως πενιχρής βοήθειας που μπορούν να παράσχουν οι καταπιεσμένοι ο ένας στον άλλον μοιράζοντας τιποτένιους μισθούς την ώρα της απεργίας, τιποτένιες «διαγωγές κοσμίως» κατά τη διάρκεια της σχολικής τους ζωής, ή το αμφίβολο όφελος του να μη σε μαζέψουν κυριακάτικα οι μπάτσοι. Εκείνο που ανησυχεί κάθε εξουσία είναι ότι η πρακτική της αλληλεγγύης εμφανίζει τους καταπιεσμένους πρόθυμους, αλλά και αναγκασμένους, με τον ιδιαίτερο διπλό τρόπο που μόνο η κατάσταση του καταπιεσμένου καθιστά δυνατό, να προκρίνουν κάποια χαρακτηριστικά τους έναντι άλλων ως κοινά. Ότι ομάδες ανθρώπων αποδεικνύουν εμπράκτως ότι καταλαβαίνουν τον εαυτό τους βάσει αυτών που τους ενώνουν και όχι βάσει αυτών που τους χωρίζουν. Αυτό που κάνει την έννοια της αλληλεγγύης τόσο γοητευτική για εμάς και τόσο δυσάρεστη για τις εξουσίες είναι *η συνείδηση κοινότητας και όχι η βοήθεια*. Η πρακτική της ταξικής αλληλεγγύης σημαίνει *την ύπαρξη μιας τάξης*. Αυτό είναι το δυσάρεστο και αυτό είναι που πρέπει να αποφεύγεται, να τσακίζεται άμα τη εμφανίσει.

Σημειώστε εδώ ότι είναι *ακριβώς η συμμετρία της αλληλοϋποστήριξης που καθιστά την αλληλεγγύη αλληλεγγύη*. Η μαθητική ομερτά είναι ακριβώς μια υποστήριξη που μπορώ να αναμένω να δεχθώ αύριο με τη σειρά μου, είναι το είδος της υποστήριξης που αναγνωρίζω ότι μπορούν να μου παράσχουν οι όμοιοί μου. Από την άλλη μεριά, ένα κουλούρι από τον χορτάτο στον πεινασμένο, μια σκηνή κάμπινγκ από αυτόν που έχει σπίτι στον άστεγο, ένα ευρώ στον πρεζάκια από αυτόν που θέλει να ξεφορτωθεί τον πρεζάκια, ένα ορφανοτροφείο από την κυρία Βαρδινογιάννη στα ορφανά των εργατών της, ούτε κατά διάνοια δεν είναι αλληλεγγύη. Ο πρεζάκιας δεν θα δώσει ποτέ πίσω το ευρώ, η σκηνή του άστεγου θα σκιστεί και ο άστεγος θα θέλει κι άλλη, τα ορφανά, όταν μεγαλώσουν και γίνουν εργάτες, δεν θα φτιάξουν έναν οίκο ευηγρίας για την κυρία Βαρδινογιάννη. Αυτή η υλικά κραυγαλέα ασυμμετρία της «φιλανθρωπίας», ασυμμετρία τόσο σε σχέση με τις δυνατότητες του ευεργετούμενου, όσο και με τις ανάγκες του ευεργετούμενου, δίνει επίσης ένα μήνυμα πολύ σημαντικότερο από την ίδια τη «φιλανθρωπία». Το μήνυμα είναι «δεν είμαστε ίδιοι, δεν θέλω να είμαστε ίδιοι, ευτυχώς που δεν είμαι σαν κι εσένα». Στην περίπτωση της κυρίας

antifa speaking

Αρχικά το Speaking αυτού του τεύχους ήταν αφιερωμένο στο βρισίμο του Σύριζα και των φίλων του. Δυστυχώς, όπως μας συμβαίνει πάντα όταν κάτι μας την έχει βαρέσει τελείως, το βρισίμο βγήκε ελαφρώς κατώτερο των προσδοκιών. Από την δύσκολη θέση μιάς έσωσε το πέρασμα του σαλονικιού συντρόφου Αχιλλέα από την Αθήνα και το κείμενο που έστειλαν με mail οι Μουσαφεράτ από τη Λέσβο. Οι συζητήσεις με συντρόφους είναι πάντα παραγωγικές.

Πάντως, το speaking που απορρίφθηκε, με τίτλο «Ενός Λεπτού Σιγή για τους Φίλους του Σύριζα» μπορείτε να το βρείτε φάτσα κάρτα στο site antifasciscripta.net, έτσι για να νιώσουμε κι εμείς, λιγάκι όψιμα, τη γοητεία του blogging.

Βαρδινογιάννη και της τάξης της, σε αυτό το σημαντικό μήνυμα προστίθεται και ο γαλαξίας πολιτικών χρήσεων των ορφανοτροφείων, αλλά για τις ΜΚΟ θα μιλήσουμε μια άλλη φορά.

Ξεκινήσαμε λοιπόν λέγοντας ότι η γοητεία που ασκεί η έννοια του «πρόσφυγα» σε συγκεκριμένα κομμάτια της ελληνικής νεολαίας και κοινωνίας έχει ταξική υφή. Γιατί επιτρέπει τη «βοήθεια» δίχως υποψία εγγύτητας και κοινότητας. Γιατί ξαλαφρώνει από κάθε υπόνοια ομοιότητας με τον ευεργετούμενο. Γιατί επιτρέπει, όχι τόσο τη «βοήθεια», όσο μια δήλωση σεβασμού των ταξικών διαχωρισμών. «Δεν είμαστε ίδιοι, δεν θα γίνουμε ποτέ ίδιοι, Θεός φυλάξοι που μπορεί να φανταστούμε ότι θα γίνουμε ίδιοι». Αυτό φωνάζει η έννοια του «πρόσφυγα».

Τα κομμάτια της ελληνικής νεολαίας και της ελληνικής κοινωνίας που γοητεύονται από την έννοια του «πρόσφυγα» και της «φιλανθρωπίας», κατά βάση γοητεύονται από την ευκολία με την οποία μπορούν να τα «έχουν καλά με τον εαυτό τους» και ταυτόχρονα να δηλώνουν την πλήρη απουσία σχέσεων με την εργατική τάξη, πράγμα που άλλωστε έχουν ήδη φέρει εις πέρας μια χαρά, τόσο στη θεωρία, όσο και στην πράξη. Είναι άλλωστε γι' αυτό ακριβώς που οι σχέσεις με τη δεύτερη γενιά των μεταναστών τους απασχολούν πολύ λιγότερο. Α, ετούτοι εδώ σίγουρα δεν μπορούν να καταταχθούν στους «πρόσφυγες»! Είναι πολύ συνειδητοί, πολύ πονηρεμένοι και εν πάση περιπτώσει πολύ ενταγμένοι στην ελληνική κοινωνία για να δεχθούν με ευγνωμοσύνη το θέαμα της φιλανθρωπίας μας. Έχουν απαιτήσεις, ζητούν εκείνο που ζητούν οι άτακτοι μαθητές, οι κυνηγημένοι χουλιγκάνοι και οι απεργοί εργάτες: δήλωση ομοιότητας - να ζεις στα ίδια σπίτια, να πηγαίνεις στα ίδια σχολεία, να δουλεύεις στις ίδιες δουλειές, να φοράς τα ίδια ρούχα και να σε κυνηγάνε οι ίδιοι μπάτσοι. Εντάξει, ίσως να κάνουν ένα σκόντο στον τομέα του να έχεις και τα ίδια χαρτιά, αλλά όπως και να 'χει, με ετούτους εδώ η αλληλεγγύη είναι πολύ πιο δύσκολη - καταλαβαίνετε: είναι πιο δύσκολη γιατί είναι ταξική.

Το ανταγωνιστικό κίνημα αποδεικνύεται τόσο επιρρεπές σε ιδέες και πρακτικές που δεν του ταιριάζουν, ακριβώς γιατί αυτές οι ιδέες και οι πρακτικές κατά βάθος ταιριάζουν μια χαρά σε μεγάλα και ομιλητικά κομμάτια του. Σε ανθρώπους της μεσαίας τάξης που απλά δεν μισούν την τάξη τους όσο θα 'πρεπε. Είναι λογική αυτή η απουσία επαρκούς μίσους: το μίσος για την τάξη τους ουδέποτε υπήρξε προαπαιτούμενο της ένταξής τους στο ανταγωνιστικό κίνημα. Αλλά είναι και βλαβερή. Το πόσο ακριβώς βλαβερή, το βλέπουμε στην ντροπιαστική ευκολία με την οποία ο «πρόσφυγας» αντικαθιστά τον εργάτη, η «ταυτότητα» αντικαθιστά την κοινωνική τάξη και η φιλανθρωπία αντικαθιστά την ταξική αλληλεγγύη. Τελικά στην ξέγνοιαστη ευκολία με την οποία το ανταγωνιστικό κίνημα επιζητεί να αντικαταστήσει τις ΜΚΟ. Και αυτή είναι μόνο η κραυγαλέα σκοπιά της βλαβερότητας του ζητήματος. Γιατί είναι πολύ πιθανό, και μπορεί κανείς περί αυτού να κοιτάξει τη στήλη «Περίπτερο» σε αυτό εδώ το τεύχος, ο «πρόσφυγας», από τη σκοπιά του ελληνικού κράτους, να είναι απλά το άλλο όνομα του «συριακού ζητήματος» (άλλωστε όλοι οι «πρόσφυγες» είναι «Σύριοι» - ή κάνουμε λάθος;).

Έτσι είναι η καπιταλιστική κρίση συντρόφισσες και σύντροφοι - έχει λούμπες παντού, τόσες που όλοι οι πρόθυμοι χωράνε. Για τους υπόλοιπους βέβαια, τα πράγματα είναι μάλλον εύκολα. Δεν χρειάζεται να εντρυφήσουμε στο θέμα ΜΚΟ ή στο θέμα «διάλυση της Μέσης Ανατολής» για να κρατήσουμε την αξιοπρέπειά μας. Αρκεί να κάνουμε αυτό που θα 'πρεπε να ξέρουμε καλύτερα απ' όλα: να διαλέγουμε τα έργα και τα λόγια μας έτσι που να τείνουν προς την ταξική αλληλεγγύη και όχι προς τη φιλανθρωπία. Προς την κοινότητα και όχι προς τον διαχωρισμό. Προς την ομερτά των κακών μαθητών και όχι προς την υστερόβουλη συγκατάβαση της Μαριάννας Βαρδινογιάννη. Μπορεί βέβαια ακόμη και αυτό να είναι τελικά πιο δύσκολο απ' ό,τι φαίνεται. Γιατί η επιδίωξη της κοινότητας έχει μια δύσκολη προϋπόθεση -πρέπει να γνωρίζεις, ή έστω να νιώθεις καλά τι ακριβώς είσαι ο ίδιος για να βρεις τους ομοίους σου.

σημειώσεις

Γιγαντοτεράστιος

Ο Νεύτνας, λέει, κάποτε είπε ότι «αν είδα μακριά, είναι επειδή στάθηκα πάνω σε ώμους γιγάντων». Αισχρά ψέματα. Στην πραγματικότητα, το θεαματικό αποτέλεσμα είχε επιτευχθεί χρησιμοποιώντας πάρα πολλούς νάνους.

Πρωτοφανές; Όχι και τόσο!

Είναι ορισμένοι που νομίζουν ότι το yahoo είναι πολύ μοντέρνο. Λογικά, ετούτο το φύλλο σοβαρής εφημερίδας από το 1939, θα πρέπει να τους κάνει να το ξανασκεφτούν.

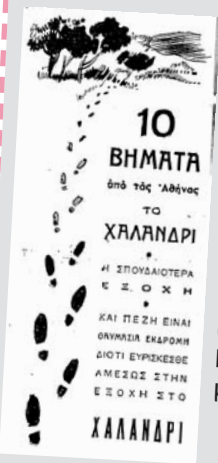
Αυτοκριτική

Τελικά κάναμε λάθος. Οι οδοντόκρεμες είχαν μπει σε σωληνάριο πριν το 1940. Αλλά πότε ακριβώς; Έως ότου ξεδιαλύνουμε το ζήτημα, το θλιβερό τέλος του στρατηγού Κονδύλη θα παραμένει ανεξιχνίαστο...

Συντροφική βοήθεια

Μάθαμε ότι οι σύντροφοι και συντρόφισσες του antifa xalandri έβγαλαν αυτοκόλλητα. Κρίμα που δεν μας ρώτησαν, γιατί είχαμε να συνεισφέρουμε κάτι ιδέες. Φανταστείτε ας πούμε ετούτο εδώ με υπογραφή «antifa xalandri!» (Τι; «Πολύ ρετρό»; Καλά... Αν βάζαμε έναν κουκουλωμένο πίσω απ' τα δέντρα;)

σαν βρέθηκαν γραμμένες πίσω από αναδείξεις τυχαίων άρθρων